

Данчо не посмя да се доближи до баща си, остана далеч от кораба. Сестра му се просълзи от мъка и го подгони да го бие. Данчо се изплъзна изпод ръцете ѝ и избяга към селото.

Най-послед пълният кораб потегли за вкъщи. Берачите останаха да събират грозде и да го редят върху черги и рогозки. С кораба тръгнаха само трима души. Биволите бавно пристъпваха, клатеха равномерно едрите си тела, пъшкаха и мъкнеха тежкия товар. Данчо изчака колата и тръгна до езика на кораба. Никой нищо не му продума. Колата излезе на песъчлив път и около главините на колелата зачукаха ситни камъчета. Спряха биволите да починат, за да могат с пресни сили да измъкнат кораба от пясъка. Данчовият баща погали биволите по челата, каза им галени думи, бръкна в пояса си, извади кора хляб и им я подели. Те лизнаха с големите си езици ръцете му, дигнаха глави и потеглиха.

— Данчо, тикай и помагай!

Данчо опря двете си ръце на езика и започна да пъшка. До селото не дигна глава да не му се карат, за дето изтърва заека.

Константин Н. Петканов